

Nr 25.

Av herr **Pålsson m. fl.**, om ökat anslag till nyanläggning av ödebygdsvägar.

Kungl. Maj:t har i årets statsverksproposition, sjätte huvudtiteln, av riksdagen för budgetåret 1951/52 begärt 4 000 000 kronor till nyanläggning av ödebygdsvägar.

Såsom av 1950 års statsverksproposition närmare framgår har väg- och vattenbyggnadsstyrelsen framlagt ett långtidsprogram för det statliga vägväsendets upprustning, enligt vilket en utgiftsökning under en 20-årsperiod av sammanlagt mer än 2 miljarder kronor skulle erfordras. I sina petita för budgetåret 1951/52 har styrelsen understrukit behovet av en investeringsökning upp till den nivå som avsetts i nämnda långtidsprogram. Byggnadsanslagen böra höjas bland annat med hänsyn till angelägenheten av att vägförbindelser skapas åt väglösa bygder.

Åtskilliga bygder i vårt land, särskilt gäller detta Norrland, ha i många år väntat på att få vägförbindelser. Självfallet måste detta förhållande utgöra en starkt bidragande orsak till avfolkningen av dessa bygder. De som bo i väglösa gårdar och byar vilja ha möjlighet till kontakt med andra människor och därigenom bryta en isolering, som mången gång kan vara mycket påfrestande. De vilja ha möjlighet som andra människor att på farbar väg besöka affärer, läkare, sjukvårdsanstalter, förlossningshem, präst, kyrka, kommunala myndigheter och dylikt. Ur såväl jordbrukets som skogsbrukets synpunkt är det av vikt att skogsbygderna icke avfolkas utan fortfara att utgöra ett centrum för skogsvården och -produktionen. Leveranserna av jordbrukets och skogsbrukets produkter, liksom ett effektivt brandskydd, underlättas på ett avgörande sätt genom goda vägförbindelser.

Innevarande vinter har allmänheten genom radio och tidningspress åter fått påminnelser om under vilka svåra förhållanden den väglösa bygdens befolkning får existera. Det är knappast värdigt ett land med anspråk på hög social standard, att sådana förhållanden skola fortbestå år efter år under otålig väntan från de missgynnade gårdarnas och byarnas invånare på en lösning av vägproblemen. Verkställda utredningar ha givit vid handen, att enbart i ett norrlandslän medel till anläggande av ödebygdsvägar behövs för ett belopp tre gånger så stort som det i årets statsverksproposition äskade anslaget, som avser hela riket.

Det framstår som ytterst angeläget, att anslaget till nyanläggning av ödebygdsvägar upptages åtminstone till så stort belopp att man skall få möj-

lighet att inom en icke alltför avlägsen framtid utföra de vägföretag, som dömts till utförande.

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har ansett en höjning av anslaget nödvändig och hemställt om ett belopp av 5 000 000 kronor. I detta sammanhang må framhållas, att styrelsen beräknat medelsförbrukningen för detta ändamål till 4,4 miljoner kronor för budgetåret 1950/51 samt räknat med en behållning vid innevarande budgetårs ingång av 300 000 kronor. Med det i årets statsverksproposition äskade anslaget, 4 000 000 kronor, skulle sålunda anläggningsverksamheten icke öka utan i stället minska under kommande budgetår. Ett sådant förhållande synes icke rimligt, särskilt med tanke på föreliggande behov av medel till ödebygdsvägar samt med tanke på den icke oväsentliga höjning av de sammanlagda anslagen till vägväsendet, som föreslås för budgetåret 1951/52.

Då vi med hänsyn till det statsfinansiella läget icke anse oss för närvarande böra påyrka en höjning av de totala anslagen till vägväsendet, synas de medel, som erfordras för en ökning av anslaget till nyanläggning av ödebygdsvägar, böra täckas genom en motsvarande minskning av anslaget till huvudvägar eller alternativt anslaget till vägbeläggningar.

Med anledning av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att till nyanläggning av ödebygdsvägar för budgetåret 1951/52 anvisa ett reservationsanslag av 5 000 000 kronor, att avräknas mot automobilskattemedlen.

Stockholm den 19 januari 1951.

Olof Pålsson.

Osc. Werner.

Lars E. Andersson.

L. Tjällgren.

Ivar Persson.

Karl Persson.
